

خبر

غرفه ایران در بازار فیلم جشنواره کن به نام کودکان میناب مزین شد

بنیاد سینمایی فارابی همچون سال‌های گذشته، چتر سینمای ایران را در بازار هفتادونهمین جشنواره فیلم کن برپا کرده است. به دلیل شرایط ویژه کشورمان که متأثر از جنگ تحمیلی سوم در ماه‌های اخیر بوده، چتر سینمای ایران مزین به نام کودکان شهید میناب شده است و دفتر یادبودی نیز به یاد این کودکان مظلوم برای مراجعان غرفه پیش‌بینی شده است. در این غرفه، علاوه بر آثار کلاسیک بنیاد سینمایی فارابی، برخی آثار زنده‌یاد استاد داریوش مهرجویی و برخی از تولیدات جدید بنیاد سینمایی فارابی، تولیداتی از مرکز گسترش سینمای مستند و تجربی و انجمن سینمای جوانان ایران نیز عرضه شده است. در این دوره از بازار جشنواره فیلم کن، مجموعه مذاکراتی برای برخی مدیران فارابی درباره همکاری‌های مشترک سینمایی با نمایندگان جشنواره‌های بین‌المللی فیلم، شرکت‌های پخش و مراکز فرهنگی و مؤسسات تخصصی سینمایی، نمایندگان مراکز ملی فیلم و نمایندگان رسمی فرهنگی کشورها پیش‌بینی شده است. مذاکره به منظور رسیدن به تولید مشترک با موضوع یادبود دانش‌آموزان شهید مدرسه شجره طیبه میناب، که در جنگ تحمیلی رمضان بازتاب جهانی پیدا کرد، به عنوان کارویژه غرفه بنیاد سینمایی فارابی در بازار هفتادونهمین جشنواره بین‌المللی فیلم کن تعیین شده است.

هیئت انتخاب وداوری بخش عکس «وطن به روایت من» معرفی شدند

رضا معطریان، ساتیار امامی و حافظ احمدی آثار رسیده در بخش عکس دومین پویش ملی «وطن به روایت من» را مورد ارزیابی قرار خواهند داد. بر اساس اعلام دبیرخانه دومین پویش ملی «وطن به روایت من»، در بخش عکس، ۳۸۶ اثر شامل ۲۲۱ تک‌عکس و ۱۶۵ عکس در قالب ۲۸ مجموعه عکس به ثبت رسیده است. آثار منتخب و برگزیده دومین پویش «وطن بسه روایت من» در شرایط امکان‌پذیر معرفی و به نمایش گذاشته می‌شود. تصویر شهر در جنگ، کودکان در جنگ، آسیب‌های سالنمدان در جنگ، خانواده در جنگ، روایت مهربانی‌ها در روزهای جنگ، مهرورزی مشاغل خدماتی در جنگ، روایت ازخودگذشتگی و تلاش نیروهای امداد، همدلی مردم در زمانه جنگ، روایت‌های امیدآفرین در جنگ، نقش معنویت در آرامش اجتماعی و امیدآفرینی، روایتی از بدرفه رهبر شهید، ایجاد انسجام ملی در جنگ، تأثیر فرهنگ و اصالت اقوام در حفظ میهن، هویت جمعی در تاب‌آوری روزهای جنگ، حماسه‌آفرینی ایرانیان در طول تاریخ در دفاع از وطن، روایت‌های اقتباسی و اساطیری در دفاع از وطن، روایت جنگ‌های عصر فناوری‌های نوین و آینده سرزمین‌مان ایران محورهای پویش دوم به شمار می‌روند.

مستندی درباره فیلم جدید روبن اوستلوند در بازار کن عرضه می‌شود

مهتر، فیلم بعدی روبن اوستلوند، «سیستم سرگرمی از کار افتاده است»، در جشنواره فیلم کن امسال نمایش داده نخواهد شد. اما یک مستند جدید به نام «روبن»، در بازار کن عرضه می‌شود. این فیلم به کارگردانی سیکه ادراسه، درباره تلاش اوستلوند برای سکس سومین نخل طلای وی با فیلم «سیستم سرگرمی از کار افتاده است» است که در حال حاضر در مرحله پس از تولید قرار دارد و قرار است سال آینده در کن اکران شود. تولید «روبن» در سال ۲۰۲۳، اندکی پس از بازگشت اوستلوند از مراسم اسکار که «مثلث غم» سه‌نامزدی دریافت کرد، آغاز شد. اکلودن در اوایل سال ۲۰۲۵ فیلم‌برداری «سیستم سرگرمی از کار افتاده است» در بوداپست را ادامه داد و لحظات پشت صحنه و همچنین مصاحبه با بازیگران از جمله کیانو ریوز، کرستن دانست و دنیل برول را به تصویر کشید. این مستند تا وقتی ادامه می‌یابد که نمایش جدیدترین فیلم بلند اوستلوند- احتمالاً در جشنواره فیلم کن سال آینده- به پایان برسد. اما واقعا احتمال اینکه اوستلوند برای سومین بار متوالی برنده جایزه کن شود چقدر است؟

اکلودن، دوست قدیمی اوستلوند، گفت این مستند به‌شدت بر بار روانی ناشی از جادطلبی و انتظارات هنری تمرکز دارد. طبق گزارش‌ها، در یکی از صحنه‌ها، این کارگردان پشت کامیوئرتش زیر دو جایزه نخل طلای مستند و در حالی که بار این موفقیت بر دوش اوست، برای شروع یک پروژه جدید تلاش می‌کند. اوستلوند به‌صراحت گفته «هدف فیلم بعدی، بردن یک نخل طلای دیگر است» که اگر چنین شود، این اولین بار در تاریخ است که یک کارگردان به این موفقیت دست می‌یابد. اوستلوند همچنین گفت می‌خواهد با «سیستم سرگرمی از کار افتاده است» کاری کند که بیشترین تعداد افرادی که در تاریخ کن سالن سینما را ترک می‌کنند، رقم بخورد. او افزود: فکر می‌کنم این فیلم از هر محتوای خشونت‌آمیز یا آزاردهنده‌ای تحریک‌آمیزتر خواهد بود.

اکران فیلم‌تئاتر «احتمالات» در مجموعه‌تئاتر لیخند

فیلم‌تئاتر «احتمالات» به کارگردانی علی شمس، روز شنبه ۲۶ اردیبهشت ساعت ۱۹ در این مجموعه به روی پرده خواهد رفت. مدت زمان این فیلم‌تئاتر ۱۰۰ دقیقه است و پس از پایان اکران، جلسه نقد و بررسی اثر با میزبانی عباس غفاری و با حضور علی شمس و دانیال خیری خواه برگزار می‌شود.

نمایش «احتمالات» در سال ۱۴۰۰ در مجموعه تئاتر شهر، سالن چهارسو، روی صحنه رفته است. عزالدین توفیق، امیر باباشاهی، آرش اشاداد، محمدامین بازوکی، دانیال خیری‌خواه، نسرین درخشان‌زاده، فرزین محدث، بهاره افشاری و افسانه کمالی، بازیگران این نمایش بوده‌اند.

نمایش «گاوداری» به نویسندگی باقر سروش و کارگردانی محمد نژاد از روز جمعه بیست‌وپنجم اردیبهشت‌ماه در تالار سایه مجموعه تئاتر شهر اجرای خود را آغاز کرد.

گروه اجرایی در توضیح این نمایش نوشته است: «پشت کشتارگاه پستویی است، برای دفن پدر…».

در این نمایش (به ترتیب ورود صحنه) روزئینا ابراهیمی، کامیاب زارع، فردین شاه‌حسینی، دالرام ترکی، محمد نژاد و با صدای امیر جعفری (در نقش پدر) به عنوان بازیگر حضور دارند.

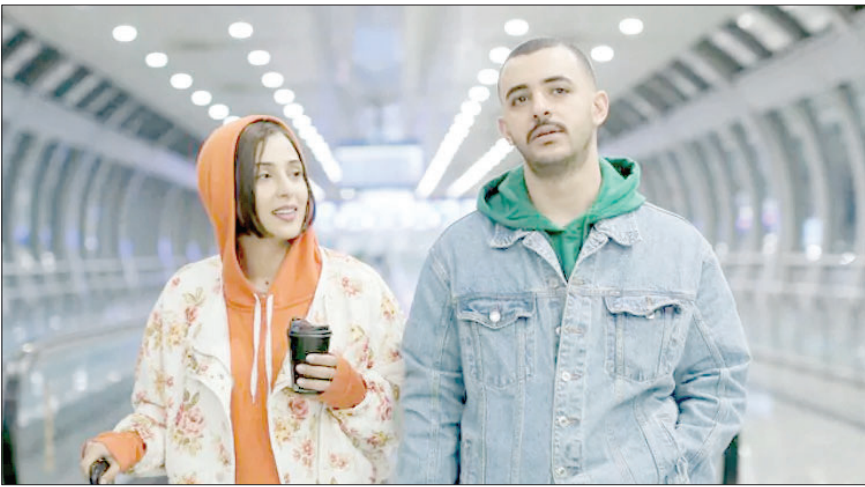
رضا خضرائی طراح نور، داریوش بزرگر طراح صدا و موسیقی، محمد نژاد طراح صحنه و لباس، سیده پونه حسینی طراح پوستر، محمد موحدنیا مشاور طراح پوستر و اسوه ثمری عکاس گروه طراحی این اثر نمایشی را تشکیل می‌دهند.

در گروه تولید و اجرا نیز امیر قالیچی مجری طرح و مشاور رسانه، کامیاب زارع سرپرست گروه کارگردانی، الناز رفیعی‌پور دستیار کارگردان، ثنا امیری منشی صحنه و برنامهریز، مهدی مختاری حسن‌آباد مدیر اجرا، محمد زکی‌بخش و امیرحسین آزادی مدیر صحنه و آرنوشا بهزاد تکنیسین اتاق فرمان فعالیت می‌کنند.

نمایش «گاوداری» از روز بیست‌وپنجم اردیبهشت تا روز جمعه بیست‌ونهم خردادماه ساعت ۲۰ با مدت‌زمان ۶۰ دقیقه و قیمت بلیت ۲۵۰ هزار تومان در تالار سایه مجموعه تئاتر شهر روی صحنه می‌رود.

نگاهی به گیشه بهاری سینماها

راهکار خروج از بحران چیست؟

سپه‌تاش سیریبانی: بی‌تردید استقبال از فیلم‌های سینمایی در شرایط اقتصادی حال حاضر چندان چشمگیر نیست. شرایط اقتصادی به طیف گسترده‌ای از مردم اجازه نمی‌دهد مثل گذشته، سینما رفتن را در سرلیست سرگرمی‌های معمول‌شان در نظر بگیرند. بعد از عبور از دوره‌ای که جنگ همه چیز را تحت تأثیر خود قرار داده بود و عملاً سینماها فعالیت زیادی نداشتند، در دوره پسا‌جنگ، سیاست‌های جدیدی برای ایجاد انگیزه دیدن فیلم‌ها در سالن‌های سینما فراهم شد. بلیت سینماها همراه با اجرایی‌شدن طرح بلیت شناور گران شد و در پی آن، آمار ثبت‌شده در سامانه سمفا (سامانه مدیریت فروش و اکران) از کاهش تعداد مخاطب خبر داد. هرچند بسیاری معتقدند این کاهش مخاطب، هم به گران‌شدن بلیت سینماها مرتبط است و هم فیلم‌های جذابی برای مخاطب اکران نمی‌شود.

با این حال از آنجا که به روزهای نیم‌بهای سینما، یکشنبه‌ها نیز به سه‌شنبه‌ها اضافه شده، مؤسسه سینماشهر اعلام کرده در نخستین یکشنبه یکتخفیف‌دار، سینماهای سراسر کشور با استقبال حدود ۲۰ هزار مخاطب، شاهد افزایش حدود ۴۰درصدی تماشاگر که نسبت سایر یکشنبه‌ها شدند. در گزارش این مؤسسه آمده است: روز یکشنبه ۲۰ اردیبهشت به عنوان نخستین یکشنبه یکتخفیف‌دار در قالب اجرای طرح شناور بهای بلیت، سینماهای کشور شاهد استقبال ۱۹ هزارو ۶۷۰ مخاطب بودند که این عدد در مقایسه با آمار یکشنبه‌های هفته گذشته با افزایش حدود ۴۰درصدی مواجه شد.

مدت‌هاست سینماداران به عدم اکران برخی‌هایی که برای مخاطب جذاب است معترض هستند. برخی تصور می‌کنند نمایش فیلم‌هایی که سال‌ها توقیف هستند، شاید رونق دوباره‌ای را به سالن‌های سینما برگرداند. عده‌ای نیز خلاف چنین نظری را دارند و معتقدند حتی بهترین فیلم‌ها نیز در شرایط کنونی فروشی نخواهد داشت. با این حال طی روزهای اخیر دو فیلم تازه به اکران سینماها اضافه شده است. فیلم «تهران کنارت» به همراه یک فیلم کودک و نوجوان به جمع فیلم‌های در حال اکران سینماها اضافه شد.

«تهران کنارت» به کارگردانی علی بهراد و با بازی علی شادمان، آناهیتا افشار، آیدا ماهیانی، رضا کولغانی، تینو صالحی، گلنوش قهرمانی، داود ونداده و علی مصفا، باستان سال گشاده در نخستین نمایش اروپایی خود در بخش نمایش‌های ویژه جشنواره کارلوووی‌واری نمایش داده شد. این فیلم از مدت‌ها قبل متقاضی اکران و نیز حضور در جشنواره جهانی فیلم فجر بود ولی مجوز اکران نمی‌گرفت تا اینکه اخیراً پروانه نمایش آن صادر شد. این فیلم توسط دفتر پخش «مهرگان فیلم» و سرگروهی پردیس سینمایی مکامال اکران شده است.

علی بهراد، کارگردان فیلم «تهران کنارت»، مدتی قبل در گفت‌وگو با ایسنا به ماجرای عدم اکران این فیلم طی سه

بعد از گذشت مسیری سخت و طولانی برای این فیلم، «تهران کنارت» به تازگی اکران شده است و باید دید فیلمی که کنجکاوی زیادی در بین علاقه‌مندان سینما ایجاد کرده بود و کارگردانش با ساخته پیشین خود، «تصور»، توانست نظر مساعد مخاطبان و منتقدان را جلب کند در گیشه این روزهای سینما موفق خواهد بود یا خیر.

دیگر فیلمی که به‌تازگی راهی اکران می‌شود، «سفر به لیمنویا»، ساخته کمال مقدم است که پخش آن را دفتر «راه عرفان» برعهده دارد و با سرگروهی پردیس سینمایی سیتی‌سنتر روی پرده است. این فیلم در زانر کودک، داستانی پررؤزوار را با حضور شخصیت‌های غول‌ی شیطون و لیمویی روایت می‌کند؛ جایی که با بازکردن یک چمدان، همه چیز تغییر می‌کند. بهاره رهنما، ابراهیم شفیعی و محمدرضا شیرخانلو، از جمله بازیگران این فیلم هستند.

در کنار این دو فیلم، دیگر آثاری که از هفته‌های گذشته اکرانشان را در سینماها آغاز کردند همچنان روی پرده سینماها هستند. «آنتیک» به کارگردانی محمدهادی نائیچی با بازی پژمان جمشیدی، بیژن بنفشه‌خواه، ستاره پسینانی، آناهیتا افشار، غلامرضا نیکخواه، امیر نوروزی، فرزین محدث، علی باقری در سرلیست فروش سینماها قرار دارد. «نیم‌شب» به کارگردانی محمدحسین مهدویان که برداشته‌ی از جنگ ۱۲روزه است در پله دوم فروش قرار دارد. «تاکسیدرمی» به کارگردانی محمد پایدار، «قمارباز» به کارگردانی محسن بهاری، «بهشت تبهکاران» به کارگردانی مسعود جعفری جوزانی و «خط‌نجات» به کارگردانی وحید موسلانیان در رتبه‌های بعدی فروش قرار دارند.
به نظر می‌رسد گیشه بهاری سینمای ایران آن‌طور که انتظار می‌رفت به فروش قابل‌قبولی دست پیدا نکرده است و باید دید سیاست خروج از بحرانی که بسیاری از سینماگران و صاحبان سالن‌های سینما را نگران کرده است، چیست.

واکنش‌های متفاوت به فیلم جدید فرهادی

است، «داستان‌های موزی» فیلمی ماندگار است، داستان‌هایی که به خوبی روایت شده‌اند.»

پیتر بردشاو، منتقد ارشد گاردین نیز با اعطای سه ستاره از پنج ستاره درباره فیلم «داستان‌های موزاری» نوشت: «اصغر فرهادی، کارگردان و نویسنده ایرانی، با یک درام متوسط و جذاب درباره فراداستان که در آن کاترین دنو نقشی کوتاه دارد، به فرانسه بازگشته است.

فرهادی کارگردان روشنفکر ایرانی است که سبک فیلم‌سازی‌اش همواره تأثیرات بالای اروپایی آنتونیونی و هانکه را نشان داده است. او در واقع دو فیلم در اروپا ساخته است؛ «گذشته» در فرانسه و «همه می‌دانند» در اسپانیا.

حالا او با این درام سرگرم‌کننده و نسبتاً معمولی درباره فراداستان، خیانت و پیوند ادعایی بین تماشاگری پنهانی و خلاقیت، به فرانسه و زبان فرانسوی بازمی‌گردد. آیا نویسنندگان، شخصیت‌هایی را که خلق کرده‌اند، جاسوسی می‌کنند؟

این فیلم، یک برداشت آزاد بر مضمون فیلم «درباره عشق» ساخته کیشلوفسکی است، با پیچ‌وتاب‌هایی از «پنجره عقبی» هیچکاک و نتیجه، فیلمی پیچیده و مغلض. هرچند تا حدی مبهم است، ایزابل فرمان نقش سیلیوی را بازی می‌کند، نویسنده‌ای بدخلق و رو به افول که در هرج‌ومرج و کثافت آپارتمان به‌هم‌ریخته‌اش در پاریس تنها زندگی می‌کند و رمان‌هایی را که هیچ‌کس نمی‌خواهد بخواند، روی ماشین تحریر برقی اولیوتی خود تایپ می‌کند، درحالی‌که خبری از لب‌تاپ‌های جدید نیست.»

منتقد گاردین در ادامه می‌نویسد: «این فیلم زمان می‌برد تا به نقطه دراماتیک پرطنش خود برسد و این پرسش برابم پیش می‌آید که آیا طولانی‌بودن فیلم به این دلیل است که فرهادی در دنبال چیزی بیش از هیجان‌های ژرژ سیمونونی (نویسنده بلژیکی) و مفهومی صرف بوده است. اما فیلم جذاب است و بازی‌ها با باورپذیری انجام شده‌اند و آن افکت‌های صوتی جای تأمل دارند؛ دوبله‌های ساختگی که برای خلق واقعیت ضروری هستند.»

اُون گلبیرمن، منتقد وروایتی که ظاهراً چندان طرف‌دار فیلم «داستان‌های موزاری» نبوده است نیز نوشت: «فرهادی در دومین ساخته خود در فرانسه، به تأمل در مورد واقعیت و داستان می‌پردازد، اما هرگز ما را به درام نیرنگ و فریب خود جذب نمی‌کند. «داستان‌های موزاری» فیلمی بسیار متفاوت از فیلم‌های معمول فرهادی است. این اولین پروژه این کارگردان نامدار ایرانی در فرانسه نیست. او فیلم «گذشته» (۲۰۱۳) را بلافاصله پس از موفقیت جهانی‌اش با «جدایی نادر از سیمین» ساخت اما «گذشته» یک فیلم صدردصد فرهادی بود. این فیلم، قدرت درام روان‌شناختی خانگی و نیوع سیال او را داشت.

فیلم جدید، در مقابل، تأملی اغراق‌آمیز درباره داستان و واقعیت است. این فیلم درباره این است که افراد از یکدیگر جاسوسی می‌کنند، که می‌تواند نقطه شروع خوبی برای یک فیلم باشد. هیچ‌کس نمی‌گوید که فرهادی باید به سبک آشکار و خشنودآلود همیشگی خود در درام نورنالیستی پایبند بماند، اما «داستان‌های موزاری»، به عقیده من، یک آشفنگی بی‌هدف و نسبتاً مبهم است.

در «داستان‌های موزاری»، فرهادی بیش از آنکه با تماشاگر بازی کند، او را با غیرمستقیم‌بودن شیوه روایتش سردرگم می‌کند. فیلم با وجود آنکه چندان هم پیچیده نیست، موفق می‌شود به شکلی سخت‌گیرانه آشفته و معشوش به نظر برسد. شاید دلیلش این باشد که داستان‌هایی که روایت می‌کند واقعا «موزی» هستند.

یادداشت

اقتدار و اختیار در هرمز

امیدها از صفحه اول

در چارچوب قواعدی که خود تعریف می‌کند.

برای پکن این وضعیت یک امتیاز مهم ژئوپلیتیک محسوب می‌شود. چین به‌عنوان یکی از بزرگ‌ترین واردکنندگان انرژی جهان، به ثبات مسیرهای دریایی در خلیج فارس وابسته است. در نتیجه، هرگونه دسترسی

مدیریت‌شده به هرمز برای چین به معنای کاهش ریسک‌های انرژی است. تهران نیز با این سیاست، عملاً یکی از ابزارهای فشار واشینگتن بر پکن را خنثی کرده است؛ زیرا اکنون چین می‌تواند بدون اعمال فشار بر ایران، به منافع انرژی خود دسترسی داشته باشد. در همین چارچوب، یکی از نکات مهم این است که ایران با این رویکرد، نوعی «دیپلماسی عملیاتی» را جایگزین تنش‌سازی صرف کرده است. به‌جای بسته یا باز کردن کامل تنگه، تهران سطح دسترسی را مدیریت

می‌کند. این مدل، اگرچه پیچیده و انعطاف‌پذیر است، اما به ایران امکان می‌دهد تا هم در معادلات منطقه‌ای و هم در تعامل با قدرت‌های بزرگ، نقش مشروع و فعال‌تری ایفا کند. بااین‌حال، تحول مهم‌تر در سطح منطقه‌ای، نشانه‌هایی از تغییر رویکرد در کشورهای عربی خلیج فارس است. گزارش روزنامه فاینششال تایمز درباره پیشنهاد عربستان سعودی برای ایجاد یک «پیمان عدم تعرض» منطقه‌ای میان ایران و همسایگان، صرفاً یک ابتکار دیپلماتیک مقطعی نیست، بلکه نشانه‌ای از بازاندیشی عمیق در معماری امنیتی خورمیانه است. اهمیت این پیشنهاد نه در خود مفهوم پیمان، بلکه در منطق راهبردی پشت آن است. به نظر می‌رسد عربستان به این جمع‌بندی رسیده که تکیه صرف بر چتر امنیتی آمریکا برای مدیریت تنش‌های منطقه‌ای دیگر کافی و ممکن نیست. تجربه سال‌های اخیر، از جمله حملات به زیرساخت‌های نفتی و جنگ‌های نیابتی، نشان داده است امنیت بیرونی بدون سازوکارهای بومی پایدار نخواهد بود. در نتیجه، ریاض در حال حرکت به سمت نوعی «منطقه‌ای‌سازی امنیت» است؛ یعنی تلاش برای مدیریت بحران‌ها از درون منطقه، نه از طریق مداخله قدرت‌های فرامنطقه‌ای. این روند در واقع ادامه همان مسیری است که با توافق ایران و عربستان با میانجیحری چین در سال ۲۰۲۳ آغاز شد. آن توافق، نقطه آغاز کاهش تنش مستقیم میان دو قدرت اصلی خلیج فارس بود. اما اکنون، پیشنهاد پیمان

عدم تعرض نشان می‌دهد این روند ممکن است تعمیق یافته و وارد مرحله‌ای جدید شود؛ مرحله‌ای که در آن، نه‌تنها تنش‌ها کاهش می‌یابد، بلکه قواعد رفتاری مشخصی برای مدیریت بحران‌ها تعریف می‌شود. از این منظر، هم‌زمانی این ابتکار با تحولات هرمز شایان توجه است. از یک سو ایران در حال تثبیت نقش مدیریتی خود در یکی از مهم‌ترین گذرگاه‌های انرژی جهان است و از سوی دیگر عربستان به سمت پذیرش نوعی چارچوب جمعی برای امنیت منطقه حرکت می‌کند. این دو روند، اگرچه مستقل به نظر می‌رسند، اما در عمل می‌توانند یکدیگر را تحکیم و تقویت کنند. در مجموع، آنچه امروز در خلیج فارس در حال شکل‌گیری است، نوعی بازتعریف تدریجی نظم منطقه‌ای است؛ نظمی که در آن، قدرت‌ها به‌جای تقابل مستقیم، به سمت تنظیم قواعد تعامل حرکت می‌کنند. ایران در هرمز، چین در انرژی و عربستان در معماری امنیتی، هرکدام منافع متفاوت ولی راهبرد مشترکی را دنبال کرده و بخشی از این بازی جدید هستند. نتیجه این تحولات می‌تواند شکل‌گیری یک نظم چندلایه باشد که در آن، کنترل بحران جایگزین مدیریت جنگ می‌شود و هرمز نه‌نقط یک گذرگاه ژئوپلیتیک، بلکه نماد تغییر پارادایم امنیت در منطقه خواهد بود.

پرکار و دوران

با این همه، هنوز چیزی خاموش ننده است. بازار، هرچند خسته از تلاطم، هنوز نفس می‌کشد؛ کارخانه، هرچند زیر بار هزینه و ابهام، هنوز روشن است؛ و انسان، هرچند دل‌آزرده از این شرایط سخت، هنوز صبح را آغاز می‌کند و چراغ کار را خاموش نمی‌گذارد. شاید معنای زمانه ما همین باشد؛ آموختن ادامه‌دادن در میانه بی‌قراری‌ها. اینکه انسان، در دل چرخش‌های بی‌دریسی روزگار، بتواند تعادل خویش را حفظ کند و اجازه ندهد تردید، ریشه امید را بخشکاند. و شاید توکل و امید، نه در پایان تلاطم، بلکه در همین ادامه‌دادن نهفته باشد؛ در اینکه پس از هر دوران سخت، هنوز بتوان دایره‌ای تازه ترسیم کرد؛ دایره‌ای روشن‌تر، آرام‌تر و نزدیک‌تر به فردایی که هرچند دور، هنوز ممکن است.

با مهر در اردیبهشت